

SCHOOOL HOPPEN

Een draak van een juf. Of een schoolklimaat waar jij je niet prettig bij voelt. Reden om je kind van school te laten wisselen?

SANNE (45) VERMOEDDE AL DAT MEES (NU 11) NIET GOED ZAT OP ZIJN OUDE SCHOOL, MAAR VOLGENS HEM WAS ER NIETS AAN DE HAND.

'In groep drie van zijn vorige school ging het vrijwel direct mis. Al in de eerste week kwam de nieuwe juf van Mees naar me toe om te zeggen dat hij niet goed meedeed in de klas en onhandelbaar was. Na deze opmerking was wat haar betreft het gesprek ten einde en liep ze weg. Ik stond perplex. Wat zij zei, paste niet bij mijn beeld van hem en ik vond het nogal een pittige uitspraak na slechts een paar dagen. Ik besloot dat de nieuwe juf misschien wat hysterisch was en nog aan hem moest wennen en liet het erbij zitten. Toch zat het me niet lekker. Ook omdat het mij opviel dat Mees weinig vriendjes had in deze klas. Hij lag erg voor op de andere kinderen omdat hij zichzelf al vóór groep 3 had leren lezen en schrijven. Ik vermoedde dat het daar aan lag, maar ik kwam er niet echt achter. Mees bleef namelijk volhouden dat hij het leuk vond op school en ik hoopte daarom, tegen beter weten in, dat het vanzelf goed zou komen. Tót ik van een moeder van een klasgenootje hoorde dat Mees elke dag een uur alleen op

de gang moest zitten. De juf kon dan de stof die hij al beheerste aan de klas uitleggen, zonder dat hij haar daarbij stoorde, vertelde zij mij. Ik schrok hier enorm van. Niet alleen van de actie van de juf, maar vooral van het feit dat Mees me dit zelf nooit had verteld. Bij navraag bleek dat hij dacht dat dit normaal was. Dit was de druppel. Ik besloot mijn gevoel te volgen en Mees aan te melden bij een andere school waarover ik goede verhalen

**'OM ONS TE
PLEASEN ZEI MEES
DAT HIJ HET LEUK
VOND OP SCHOOL'**

had gehoord. Ik heb mijn redenen nooit op de oude school besproken. Achteraf misschien stom, maar ik was er op dat moment zo klaar mee, dat ik de deur in een keer achter mij dicht wilde trekken. Toen alles rond was, hebben mijn man en ik het Mees verteld. Hij was heel blij. Blijkbaar had hij gezegd dat hij het leuk vond op school alleen maar om ons te *pleasen*. Hij was ook

nog zo klein. Toen hij na de herfstvakantie begon op de nieuwe school, bleek direct dat we een goede beslissing hadden genomen. Mees werd hier qua lesstof genoeg uitgedaagd om lekker mee te draaien en had direct een heleboel vriendjes. Het is een wijze les voor mij geweest. Ik ga sindsdien nooit meer blind af op wat mijn kinderen zeggen, maar vertrouw vooral op mijn moedergevoel.' >

‘VERANDEREN VAN SCHOOL IS VOOR ELK KIND LASTIG’

Natuurlijk, soms kan het niet anders. Maar pedagoge Mariëlle Beckers (36) vindt dat je zeker niet te licht moet denken over het veranderen van basisschool. ‘Wil je je kind van school laten wisselen omdat het gepest wordt? Of ben je niet tevreden over de schoolleiding of leerkracht? Vraag je dan eerst af of je er alles aan hebt gedaan om de problemen binnen de huidige school op te lossen. Heb je met iedereen gepraat? Ook met de intern begeleider? Hebben jullie een plan van aanpak met de schoolleiding gemaakt? En ben je eerlijk genoeg geweest? Is de vader ook bij deze gesprekken aanwezig geweest? Niet alleen omdat het een gezamenlijke beslissing moet zijn, maar ook omdat moeders – heel cliché, maar waar – nou eenmaal vaak emotioneler en minder objectief zijn dan vaders. Is het antwoord ja en zie je geen andere uitweg meer, haal dan pas je kind van school.

Gaan jullie verhuizen of past het schoolsysteem niet bij je kind, dan valt er natuurlijk niets op te lossen. Maar ook dan geldt: niet over een nacht ijs gaan. Het lastig om van een vertrouwde omgeving naar een nieuwe te gaan. Vanaf een jaar of acht geldt dit nog sterker dan voor jongere kinderen, omdat zij al echte vriendschappen hebben gesloten.

De meeste ouders beseffen wel dat het wisselen van school niet makkelijk is en vinden het daarom terecht een moeilijke beslissing. Betrek je zoon of dochter niet bij eventuele twijfels. Hij of zij kan de gevolgen nog helemaal niet overzien, jullie moeten als ouders samen deze beslissing nemen. Alleen jullie kunnen inschatten of dit het beste is voor jullie kind en of het deze stap aankan.

Is de knoop doorgehakt en ga je van school wisselen, vertel het dan niet te snel. Dan wordt hij of zij alleen maar onnodig zenuwachtig. Je hoeft ook niet altijd precies de reden te vertellen. Stel dat jullie de juf niet geschikt vonden, terwijl jullie kind haar wel lief vond, dan is dat alleen maar verwarrend. Doseer dus wat je erover zegt.

Maak van het wisselen van school vooral een positieve ervaring. Door leuke dingen te vertellen over de nieuwe school en je kind er alvast te laten wennen. Ook iets simpels als samen een nieuwe schooltas kopen, maakt het leuk. Zorg daarnaast voor een goed afscheid van de oude school en laat je zoon of dochter – als dat kan – nog met oud-klasgenootjes spelen zolang het deze mist. Je zult zien dat als hij of zij eenmaal helemaal gewend is op de nieuwe school, deze vriendschappen vaak verwateren.’

EEN KLAS MET KINDEREN DIE HAAR WEL BEGRIJPEN. HET LEEK ERNA (42) DE IDEALE OMGEVING VOOR HAAR DOCHTER KIETE (NU 11).

‘Kiete is hoogbegaafd. Dit bleek uit een test die ze in groep vier deed op verzoek van school. Dit betekent niet alleen – wat veel mensen denken – dat ze heel slim is. Ook heeft ze, net als veel andere hoogbegaafde kinderen, moeite met het maken en onderhouden van contact met andere kinderen. De uitslag verklaarde een hoop. We begrepen nu eindelijk waarom ze op school nauwelijks vriendjes had en regelmatig werd gepest. Samen met de schoolleiding maakten we een plan hoe Kiete begeleid zou gaan worden en hoe ze het pesten zouden aanpakken. Op dat moment dachten we nog helemaal niet aan een andere school. Ondanks het pesten leek Kiete niet echt ongelukkig en bovendien vind ik dat er ruimte moet zijn voor hoogbegaafde kinderen op ‘normale’ scholen. Het plan dat we met de schoolleiding maakten, had helaas weinig effect. De klas was te groot om Kiete de aandacht te geven die zij nodig had als hoogbegaafd kind. En we hadden ook nog eens de pech dat de intern begeleider totaal niet functioneerde. Zij kwam niet terug op gemaakte afspraken over de begeleiding van Kiete en het was moeilijk met haar te communiceren. Ook werd er naar ons idee nog te weinig gedaan aan het gepest. De afspraak was dat Kiete het bij de juf zou aangeven als ze gepest werd en door wie, en zij zou dan direct met de betrokken kinderen praten. Iets wat nauwelijks gebeurde. Toen hoorde ik via via dat er in Badhoevedorp een groep van de Leonardostichting zou starten. Hier krijgt een kleine groep hoogbegaafde kinderen van verschillende leeftijden samen les binnen een gewone basisschool, waardoor ze ook omgaan met niet-hoogbegaafde kinderen. Mijn man, ik en Kiete’s vader, van wie ik gescheiden ben, gingen met z’n drieën op gesprek bij deze school. We waren direct enthousiast en ervan overtuigd dat dit de perfecte plek was voor Kiete. Hier hadden ze wel de tijd voor haar en kreeg ze passende leerstof aangeboden. Toen ze was aangenomen, hebben we het haar verteld. Ze was

heel blij, maar toch ook – ondanks het gepest – verdrietig dat ze afscheid moest nemen van haar oude school die vertrouwd voor haar was. Gelukkig vond Kiete op haar nieuwe school al snel aansluiting bij de andere kinderen. Ze veranderde zelfs van een stil kind in een vrolijk meisje met zelfvertrouwen en vriendinnetjes. Hoogbegaafde en niet-hoogbegaafde. We hadden de goede beslissing genomen.’

TOEN MARJOLIJN (40) EN HAAR MAN EEN NIEUW HUIS KOCHTEN, BETEKENDE DAT VOOR KINDEREN SAM (9) EN EVA (5) EEN NIEUWE SCHOOL.

‘Toen we van Amsterdam naar ons droomhuis gingen verhuizen, in een dorp net buiten de stad, stond voor ons direct vast dat de kinderen daar op school zouden gaan. Niet alleen omdat het praktischer was, maar vooral omdat het ons beter leek voor hen. Wij willen dat ze in dit dorp opgroeien en dan moet je niet met één been in de oude omgeving blijven hangen. De beslissing om van school te wisselen, hebben wij dus voor ze genomen. Volgens mij kun je zoiets niet bij kinderen neerleggen. Zij kunnen zich niets voorstellen bij zo’n grote verandering, dat overzicht hebben zij nog niet.

Ik heb mij nooit zorgen gemaakt of het moeilijk voor ze zou zijn. Natuurlijk is het niet leuk om afscheid te nemen van vriendjes en school, maar ik denk dat kinderen flexibel genoeg zijn. Onze kinderen in elk geval wel. We hebben voor de verhuizing zo’n zeven scholen in de omgeving bezocht. Zonder Sam en Eva, maar we hebben ze wel op de hoogte gehouden van de zoektocht om ze aan het idee te laten wennen. De dorpsschool waar ze nu op zitten, was direct onze favoriet met zijn kleine klassen en goede sfeer. Toen de inschrijving rond was, zijn de kinderen een paar dagen gaan wennen. Dit heeft de overstap zeker makkelijker gemaakt, net als de enthousiaste ontvangst door hun nieuwe klasgenootjes. Ik geloof dat je als ouder veel invloed hebt op de manier waarop je kind met zo’n verandering omgaat. Je kunt

**‘VAN EEN STIL KIND
VERANDERDE ZE IN EEN VROLIJK
MEISJE MET ZELFVERTROUWEN EN
VRIENDINNETJES’**

'DAT WIJ ER POSITIEF MEE OMGINGEN, HEEFT WEL GEHOLPEN'

zeggen: 'Wel heel jammer dat je je oude vriendjes niet meer zult zien.' Maar dat schiet niet op. Je kunt er beter op een positieve manier mee omgaan. Zo maakten wij van het afscheid in Amsterdam een groot feest met coole traktaties en moedigden we Sam en Eva aan om meteen kinderen uit hun nieuwe klas thuis uit te nodigen.

De vriendjes en vriendinnetjes van hun oude school zijn natuurlijk ook nog welkom. Ik kan goed begrijpen dat vooral Sam deze af en toe nog mist. Het zijn toch kinderen met wie hij jaren in de klas heeft gezeten. Als ik aan zijn koppie zie dat hij ze mist, regelen we een logeerpartijtje of een speelafpraak. Zolang hij hier behoefte aan heeft, blijven we dit doen.'

MEREL (37) HAALDE ZOON JULIUS (NU 8) AL NA DRIE MAANDEN VAN ZIJN NIEUWE SCHOOL. DAT ZE ER MET DEZE JUF NIET UIT GINGEN KOMEN, WAS VOOR HAAR DUIDELIJK.

'Julius was van kleins af een sociaal kind dat met veel plezier naar de peuterspeelzaal en groep één ging. Toen hij na een verhuizing naar groep twee van een nieuwe school moest, leek ons dat geen enkel probleem. Dat viel tegen! Hij vond de kinderen wel leuk, maar de juf niet en ging elke dag huilend naar school. Wij waren ook niet zo gecharmeerd van deze vrouw, die niet de lieve, warme kleuterjuf was op wie wij hadden gehoopt. Maar ach, je gaat er vanuit dat ze wel weet wat ze aan moet met verdrietige kleuters. Niet dus. Zo trok ze hem na een paar dagen letterlijk uit mijn armen en sleurde hem de klas in. Ik snap dat je geen drama van het afscheid moet maken, maar dit ging mij echt te ver. Al snel zaten wij dan ook voor een gesprek bij haar. Daar werd ons gevoel

bevestigd dat we echt niet op één lijn zaten. Het lag allemaal aan ons en zoiets had ze nog nooit meegemaakt. Mijn man probeerde het nog een beetje te sussen, maar ik was helemaal klaar met deze juf. Ik vond dat het volledig aan haar lag. Julius had het toch verder ontzettend naar zijn zin op deze school? Ik ook trouwens, want ik had een goed contact met de andere moeders. Naar mijn mening deed ze niets om de situatie te verbeteren en was ze niet geschikt als kleuterjuf. Ik was overigens niet de enige ouder die er zo over dacht, maar wel de enige ouder die het volgende jaar niet wilde afwachten. We hebben Julius toen na de kerstvakantie op een andere school gedaan. Een school die qua type leerlingen – en ouders – niet echt bij ons paste, maar met een geweldige juf die van Julius binnen *no time* weer een blij jongetje maakte. Een goede keuze dus. Op dat moment. Maar waar ik nu spijt van heb. Want het schooljaar daarop kreeg zijn oude klas een andere, wel leuke juf. Was ik wat geduldiger geweest, dan had Julius nu nog op die – in mijn ogen – leukere school gezeten.' □

'TOEN LEEK HET EEN GOEDE KEUZE, MAAR NU HEB IK ER SPIJT VAN'